

"סוד החשמל"

גליון פרשת לך לך תשע"ג תהא שנת גאלת עולמים.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מאמר 'סוד החצי'

פרק טו.

הפסוקים הקרובים נביא בענין סוד החצי עם הוספות חדשות מנספח אחרונה.

סוד צמצום העולמות.

נראה להוסיף דקלל זה שסוד הזווג נעשה דרך מדת הגבורה הוא לא רק בעולם התחתון שבאצילות שנקרא בלשון הקבלה זעיר אנפין ונוקבא או בקצרה ז"ן, אלא גם בפרצופים העליונים בכל השתלשלות העולמות תמיד סוד הזווג הוא דרך חצי הגבורה באותה בחינה, כמובא ב'שער הכוונות' להאריז"ל (ר"ה ח"ב ע' רסח) **מן החכמה נמשכו ה' גבורות מנצפ"ך ביסוד המלכות הנקרא ארץ ונתקדה בהם, ואף על פי שאבא הוא חסד והמנצפ"ך הם גבורות, הענין הוא כמבאר אצלנו כי לעולם בכל מקום שרש החכמה הוא הגבורה, כי החכמה העליונה והקדומה מכלם שהיא חכמה סתימאה, דאריך אנפין נתלבשה בתוכה הגבורה דעתיק יומין, וזכר כלל זה. רואים שגם בפרצופים העליונים של עולמות הכתר של עתיק יומין ואריך אנפין, וכן בעולמות שתחתם שנקראים אבא ואמא, תמיד ההשפעה היא דרך צד הגבורה. היינו שצד הימין שבעתיק משפיע לצד השמאל שבעתיק בסוד הזווג רק את החצי שהגבורה מפרישה, וצד השמאל מוליד את העולם שתחתיו שנקרא אריך דרך אותו חצי גבורה שקבל, וכך הוא ממשיך הלאה בכל השתלשלות העולמות עד שזה משתלשל באדם הגשמי שהנקבה היא בבחינת חצי מהזכר, היות שהיא מקבלת ממנו חצי מהשפע. ומחצי זה היא מולידה את ולדיה שהם כביכול העולם שמתחתיה. יוצא שיש שתי בחינות בירידת השפע; בחינה אחת בסוד הזווג בכל עולם ועולם, שצד הזכר משפיע חצי לצד הנוק', ואחר כך יש את בחינת ההולדה שצד הנוק' בכל עולם מוליד את השפע לעולם שתחתיו, ושתי בחינות אלו נעשות דרך הגבורה, כפי שבארנו שסוד הזווג הוא דרך הגבורה, וכן סוד ההולדה נעשה דרך צד הנוק' שהיא בחינת גבורה.**

וכן מובא ב'שער ההקדמות' להאריז"ל (ע' פא) **והמשכיל יבין וידמה מילתא למילתא איך בכל העולמות הנאצלים תמיד, המאירים בעולם שלמטה מהם, הם בחינת חצי תחתון דתפארת ונה"י. ומבאר לדברינו דחצי תחתון דתפארת ונה"י הוא מקום עמידת רחל בכל עולם, ורחל מאירה ומשפיעה לעולם שתחתיה מחלקה שהוא בחינת חצי תחתון דתפארת ונה"י, וכן מובא ב'שער**

הפנונת' להאריז"ל (סוכות ח"ב ע' שיד) שזעיר אנפין משפיע לנוקבא חצי ממה שהוא מקבל מאבא ואמא. וכן נביא לקמן מהזהר (תיקונים ב:) שאבא הוא בבחינת אות י' ואמא אות ה' כי היא מקבלת חצי מהי של אבא, ומחצי זה שמתפשט לנו' שערים דכל אחד כלול מי', היא מולידה את זעיר אנפין שנקרא כל, בגימטריא נ'.

מובא ב'שער הפנונת' להאריז"ל (ר"ה ח"ב רמ) **דע פי הפתר יש בו תר"ך אורות כמנין פת"ר, ונחלקים לחצאין חצין נשארין לעצמו וחצין נתנין באבא ואמא, והם ש"י אורות, קנ"ה אורות לאבא וקנ"ה לאמא.** נראה לבאר הטעם לזה בין שמעולם לעולם האור מצטמצם והולך דרך מדת הגבורה, לכן סוד הזווגים שדרכם יורדת ההשפעה מעולם לעולם נעשה דרך מדת הגבורה כדי לצמצם השפע. ואם, למשל, בעולם הפתר יש תר"ך אורות, בעולם שתחתיו יש ש"י אורות שהם חצי מתר"ך, דצד הנוק' שבעולם הפתר קבלה מצד הזכר ש"י אורות, ומהם היא מולידה את העולם שתחתיה וממילא העולם שתחתיה יהיו בו ש"י אורות, המתחלקים לפעמים קנ"ה שהם חצי מש"י, וכך האור מצטמצם והולך מעולם לעולם. וכאן נמצא סוד צמצום האור בהשתלשלות העולמות. [דבר זה בררתי עם מו"ר הרה"ג המקבל ר' פישל אייזנבך זצוק"ל והרה"ג המקבל ר' משה ש"ץ שליט"א, והספיקו עם זה. וכן מובא בספר 'שארית יעקב' מהגר"מ מורגנשטרן שליט"א (ע' תקה), בשם המהרח"ו בדרושי 'חפצי בה' שסוד הצמצום הוא בסוד הזווג.]

מצינו במדרש (ילקוט שמואל קלא) שדוד המלך עשה את עצמו שוטה אצל אכיש מלך גת, וכתב על הדלתות שאכיש חייב לו מאה, ואשתו חמשים. ומבאר הספר 'לקוטי לוי יצחק' שדוד רמוז את האמת שאכיש ואשתו המסמלים את אבא ואמא, נותנים לדוד המסמל את המלכות, מאה וחמשים אורות, כנגד המאה וחמשים מזמורים שהביא דוד בספר תהלים. וגם כאן רואים שמהאמא הוא בקש חצי ממה שבקש מאבא. ומשניהם יחד הוא בקש ק"נ, שהם בערך חצי מפעמים קנ"ה שיש לאבא ואמא כדלעיל. וכן נראה לבאר מדוע הוא כתב זאת על הדלתות. כי דלתות מסמלות את יסוד האשה ששם מקבלת ספירת המלכות את השפע, ושם שרש נשמתו של דוד בין שתי הדלתות של הרחם, כדבארנו במאמר 'חשמל שופר' מדוע יש בדוד שתי אותיות דל"ת, עם אות ו' באמצע.

וכן מובא ב'אוצרות חיים' להאריז"ל (שער רפ"ח פ"ד) ששם הוי"ה במלוי ב"ן הוא בחינת מערת המכפלה, דשם זה מסמל את המלכות כשהיא מזווגת עם ז"א, ולכל אחד מהם יש כ"ו אורות, ופעמים כ"ו עולה ב"ן. וגם כאן רואים שחלקת האורות בין ז"א לנוק' היא חצי חצי ממש.

נראה דזה סוד ירידת הדורות, כמו שרואים בפרצופים העליונים שהשפע הולך ומתמעט מסבא לאבא ולבן וכו', כך השתלשלה בעולם הזה ירידת הדורות כמובא בגמרא (שבת קיב:): **אמר רבי זירא אמר רבא בר זימנא אם ראשונים בגי מלאכים אנו בגי אנשים, ואם ראשונים בגי אנשים אנו פחמורים.** וכן מצונו בגמרא (נדה כד:): **אבא שאול ארך בדורו הוה ורבי טרפון מגיע לכתפו. ורבי טרפון ארך בדורו הוה ורבי עקיבא מגיע לכתפו. ורבי עקיבא ארך בדורו הוה ורבי מאיר**

מגיע לכתפו. ורבי מאיר ארך בדורו הנה ורבי מגיע לכתפו. ורבי ארך בדורו הנה ורבי חייא מגיע לכתפו. ורבי חייא ארך בדורו הנה ורבי מגיע לכתפו. רב ארך בדורו הנה ורב יהודה מגיע לכתפו. ורב יהודה, ארך בדורו הנה ואדא דיילא מגיע לכתפו. ופרשתכנא דפומבדיתא קאי ליה לאדא דיילא עד פלגיה, וכולי עלמא קאי ליה לפרשתכנא עד פלגיה. ורואים שירידת הדורות נמשלת לראש לעמת גוף או לירידה בחצי גוף. וכן שמעתי מהרה"ג ר' עודד כי טוב שליט"א שדר דור אותיות דרדור. וכן מלמד תינוקות נקרא בלשון הגמרא (ב"מ צז. ובכ"מ) **מקרי דרדקי**, וגם כאן יש רמז על דרדור הדורות.

מובא ב'עץ חיים' להאריז"ל (שער ח' ח"א ע' קיז) שגם בפרצוף אבא ואמא יש התחלקות של שני חצאים בבחינת רחל ולאח באותה בחינה של זעיר אנפין ונוקבא, ושם החצי של לאה נקרא אמא עלאה, והחצי של רחל נקרא תבונה. ומובא שם (שער כ' ח"א ע' רפה) שהמקום בין אמא עלאה לתבונה נקרא **מקום החתך**. נראה דהאריז"ל מרמז כאן על החתוך שהגבורה עושה במקום זה לשני חצאים, דזה שרש הטעם לחלקה זו בכל העולמות. וכן מובא שם (שער יט ח"א ע' רסז) שמקום החתך הוא מקום ברור ניצוצות הקדשה שנפלו בגריאת העולם במקום הקלפות, ובזמן העבור של פרצוף ז"א הם מתבררים במקום החתך. ומבאר לדברינו דמקום זה מפריד בין רחל המשפיעה את השפע לצד הקדשה, ללאה שמשפיעה לקלפה, ממילא כאן המקום לברר את הטוב מהרע.

וכן מובא ב'שער מאמרי רשב"י' להאריז"ל (ע' ריא) **בכל עולם ועולם יש בו בחינת היסוד הנקרא שדי, אשר הוא נותן קצבה לכל העולמות**. ובארנו לעיל ששם שדי מסמל את הגבורה שאומרת די על ידי בחינת חתוך. וכן מובא ב'עץ חיים' להאריז"ל (שער כט ח"ב ע' פה) שגם בפרצופים העליונים של עתיק ואריך ההשפעה היא בסוד חצי היסוד.

וכן מובא ב'שער הפנונות' להאריז"ל (ר"ה ח"ב ע' ער) שאותיות החך והגרון שהם **אחה"ע וגיכ"ך** הן בגימטריא **גבורה** דחך וגרון מסמלים את ספירות החכמה והבינה העליונים שנקראים אבא ואמא וחיברן נעשה דרך הגבורה. וכן מובא ב'שער הפנונות' שם (ע' רלט) שב' אותיות ה"ה המסמלות את הזווג של החכמה ובינה, הם מתחברים בסוד **ר"ו**, שזה בגימטריא **גבורה**. דאות ה' מצטיירת על ידי אותיות ר' וו' ויחד עם ה' הם **ר"ו**, דהר"ו מחברים. וכן מובא שם (ע' רלח) לגבי הזווג בעולם התחתון שנקרא באותיות ו"ה, דאות ה' מצטיירת על ידי אותיות ר' וי' ויחד עם ה' הם ר"ו דהר"ו מחברים. וכן מובא שם (ע' רלט) שחבור שמות הו"ה אדנ"י המרמזים על זווג יסוד ומלכות, יש בו מספר ר"ו, דשמות הו"ה אדנ"י הם בגימטריא **צ"א**, ושם אדנ"י ברבוע הוא בגימטריא **קכ"ו**, וביחד הם מספר ר"ו.

מצינו בזהר חדש (תיקונים קכג.) על הכתוב **"הו"ה אחד"** שהמלה **אחד** מרמזת על זווג זכר ונקבה. דאות ד' מסמלת את המלכות שהיא בבחינת נקבה ואותיות א"ח מסמלות את התשע ספירות שהן בבחינת זכר שמשפיע למלכות. נראה דאחד הוא אותיות א' חד לרמז על אלופו של עולם שמשפיע למלכות דרך בחינת סכין חד שחותך את השפע לשני חצאים באפן שרק חצי ירד למטה. וכן

מובא ב'שער הפנויות להאר"ז"ל' (קריאת שמע ח"א ע' קנו) שבתבת אחד ובברוך שם וכו', מחלקים את השפע בין רחל ללאה. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שאח"ד ר"ת אני חצי דבר. **נראה** דהקב"ה ברא את העולם באות ב' של המלה **"בראשית"** לרמז שהשתלשלות העולמות היא בסוד האות ב' שהיא בגימטריא **שנים**, ומרמזת על צמצום השפע לשני חצאים בהשתלשלות העולמות. וכן מובא בספר 'דורשי רשומות' (ע' כג) בשם 'ספר הקנה' הטעם שהקב"ה ברא את העולם באות ב', דתכלית הבריאה היתה לברא את העולם הזה ששייך לספירת המלכות שהיא בבחינת נקבה. והאות ב"ת מסמלת את הנקבה שהיא בבחינת בית. ונראה להוסיף לפי דברינו עוד טעם שהאות ב' מסמלת את המלכות, לרמז שיש ב' מלכיות אחת של רחל למטה, ואחת של לאה למעלה. וכן מצינו בזהר (ויחי רמ:) שהאות ב' של בראשית מרמזת על ב' ספירות הבינה והמלכות, וב' ספירות אלו הן בסוד רחל ולאה. וכן מצינו בזהר (תיקונים עה:) ש**בראשית** אותיות **ברא שתי**, לרמז על שתי אותיות ה' של שם הוי"ה, שהן בחינת הב' ספירות בינה ומלכות.

מובא ב'מגלה עמקות' (ואתחנן קסו) **הב' יש לה ג' קוין כנגד שלשה מחיצות העולם, ופתוחה לצפון** **"כי מצפון תפתח הרעה"**, אשר מטעם זה נקרא עכו"ם **אליל"ם**, ר"ת **'אין להם יכולת לעשות מחיצה. ולעתיד לבא יסתם הב' מצד צפון אשר משם תפתח הרעה, ותהיה מ' סתומה, וזה סוד מ' סתומה של "לסרבה המשררה"**. רואים שבאות ב' בה נברא העולם הזה יש פתח פתוח מצד השמאל שהוא כנגד צפון העולם, לרמז שממשם באות הרעות לעולם, וה**אליל"ם**, אין להם יכולת לעשות מחיצה, לסגר את הפתח שמביא את הרעות לעולם. ולעתיד לבא תסתם האות ב' ותהיה מ' סתומה, ולא יבאו רעות לעולם. ומבאר לדברינו דבעולם הזה אוכלים החוטאים את השפע של החצי העליון דרך האלילים הנרמזים בצד השמאל, ואין לאלילים יכולת לעשות מחיצה לחלק לשני חצאים. מה שאין כן לעתיד לבא כששני החצאים יכללו בקדושה תהיה מ' סתומה שנותנת את השפע בשלמות.

מצינו בזהר (בראשית כט:) שהשפע שנמצא בצד הגבורה נקפא ואינו יורד למטה למלכות, וכשמגיעים החסדים הם מפשירים את הקרח שבגבורה והשפע יורד. וזה לשונו שם **בשעתא דתקפא דדרום מטי לגביה ומקריב ליה בהדיה, כדון מיא דהו גלידין בסטרא דצפון משתרו ונגדין. נראה דיש רמז בלשונו הקדוש של הזהר שקורא לשפע שנקפא בצד הגבורה בשם גלידין. דגלידין בגימטריא חצי, וזההר מרמז שגם החצי שהגבורה משפיעה צריך את החסדים שיפשירו אותו. וכן מצינו בזהר (וירא קג:) **מיא מסטרא דגבורה קא אתין ובפרוש 'מתוק מדבש' מבאר כי מימי השפע שבחסד היורדים לעולם, יורדים מצד הגבורה, כי הגבורה לוקחת את השפע מצד החסד כדי להשפיע להתחתונים.** [הלשון גליד, או גלד, הוא גם שם של רפואה, כמובא במשנה (מקואות ט, ד) **גלד שעל המכה, ומבאר הרמב"ם שם הגליד שעל גבי המכה. הקלפה אשר תעלה החבורה. דרפואה באה מצד הגבורה, כדבארנו במאמרי 'מעלת הגבורות', ופעלת הגבורה היא בסוד גלד.**]**

מצינו בגמרא (חגיגה יב): **"מכוף" שבו אוצרות שלג ואוצרות ברד**. נראה דלכן ברקיע ששמו מכוון יש אוצרות קרח של שלג וברד, דמובא בכתבי הר"א חבר (פתיחי שערים' כ) שמוכח מסמל את מדת הגבורה, ומדת הגבורה מקפייא את השפע שנמצא אצלה, ממילא יש שם אוצרות קרח של שלג וברד. וכן מובא בספר 'זרע קדש' (תשא) על הכתוב **"כפור כאפר יפזר"**, ש"כפור" מרמז על **"כ"ו פ"ר"**, היינו שם הוי"ה כמנין כ"ו הממתיק את הפ"ר דינים. **"כאפר"** מרמז **"כ"א פ"ר"**, היינו שם אה"ה כמנין כ"א הממתיק את הפ"ר דינים, ו"יפזר" מרמז על **"י"ז פ"ר"**, היינו שם אה"ה כמנין י"ז הממתיק את הפ"ר דינים. ורואים שהמתקת הדינים היא בסוד פזור הקר והפשרת הקרח.

נראה דלכן שלג יורד רק במקומות הגבוהים לרמז שהוא שיך יותר לחסדים השיכים לחצי העליון. כמובא במדרש (שהש"ר ג, כד) **מיכאל שר של שלג**, והשפע שיוורד למטה הוא בבחינת קרח שהפטר, היינו השלג עצמו הוא חסד, והקפאתו נעשית על ידי הגבורה, שעוצרת את השפעת מימי החסד שלא ירדו לעולם, לכן מה שנשאר למעלה נותר קפוא כמו שלג. וכן מובא בספר 'פרי חיים' (קאמרנא) שהכתוב (בראשית כז, לז) **"הן גביר שמתיו לך"**, ר"ת **של"ג**, וכתוב זה מרמז על הברכה הגשמית שבאה כתוצאה מצמצום האור אין סוף לגשמי, על ידי הגבורה.

מצינו בזהר (תיקונים עז) ששם **אלהים** הוא אותיות **מליאה** לרמז על המלכות שמתמלאת מכל הספירות. ומובא ב'פרי עץ חיים' להאריז"ל (העמידה ח"ב ע' רמט) שלעתיד לבא המלכות תקבל את השפע מכל הספירות בסוד הכתוב **"ומלאה הארץ דעה את ה"**. נראה לבאר על פי דברינו ששם **אלהים** המסמל את מדת הגבורה הוא בסוד **מליאה** כיון שהוא מקפיא את כל השפע אצלו והוא מלא מכל השפע שבאוצרותיו. ולעתיד לבא הוא ישפיע את השפע הזה למלכות בסוד **"ומלאה הארץ דעה את ה"** כפי שבארנו שמדת הגבורה שומרת את החצי שהיא מעכבת, להשפיע אותו לעתיד לבא. ואז המלכות שמקבלת משם אלהים תהיה מלאה מהשפע.

הוספות לגליון הושענה רבה

ההבדל בין ציון לירושלים, והקשר בין אותו האיש לחרבן בית המקדש.

בסדור הרש"ש בהושענא רבא בחבטת הערבה מכוונים להשלים את החותם של יום הכפורים, דיש חותם פנימי שנקרא ציון, ויש חותם חיצון שנקרא ירושלים, ביום הכפורים מכוונים רק את הפנימי שנקרא ציון, ובהושענא רבא מכוונים בה' חבטות הערבה ה' אותיות מנצפ"ך של חותם ירושלים. וצריך להבין מה ההבדל בין ציון לירושלים, ומתי נחרבה ציון בחרבן בית המקדש.

מצינו בזהר (פקודי רסב): **דוד היה נעוץ במקור שהמים נובעים**. היינו שדוד המלך היה משרש ביסוד הנוקבא שמעלה מיין נוקבין, ויסוד הנוקבא נקרא היסוד שבמלכות שמשפיע לכל המלכות. דסוד המלך הוא סוד היסוד שבמלכות, היינו הוא לוקח את המקום הזה כדי להיות מלך. ולכן

נקראת המלכות **בת ציון**. (ע' ישעי' א, ח. וכן סב, יא, וכן זכריה ב, יד, וכן ט, ט ועוד). דהמלכות היא בחינת **בת** והיא מקבלת מציון היסוד שבמלכות. וכן הדבר הראשון שדוד עשה כשבא למלך בירושלים הוא (ש"ב ה, ז) **"וילכד דוד את מצדת ציון היא עיר דויד"**. כיון שענתה הוא המלך הרי היסוד שבמלכות, **ציון**, עבר אליו. לכן כבש את **מצדת ציון**, לסמל שהיסוד שבמלכות ציון עבר אליו.

מובא ב'שער הפונות' להאריז"ל (העמידה ח"א ע' רו) **שגואל** בגימטריא **ארבעים** כמנין האות ס' סתומה. דאות ס' סתומה מסמלת את היסוד שבמלכות שנמצא ביד הגואל, ומשם באה הגאולה. וכן מובא בפרע"ח להאריז"ל (העמידה ע' רטו) **ובזה תבין כי אם היות פי גאולה ביסוד, הנה הוא בסוד היסוד שבמלכות**. וכן מובא שם (ע' ריט) **ראה נא בענינו ראשי תבות רנ"ב, שהם רמ"ח איברים שבה ועוד ארבעה איברים יתרים ב' צירים וב' דלתות שפרחם הנוקבא**. רואים שהגאולה תבוא דרך היסוד שבמלכות ששם יש את האיברים שמשלימים למספר רנ"ב. וכן **משי"ח** במלוי האותיות **מ"ם ש"ן יו"ד ח"ת** בגימטריא **יסוד שבמלכות**. ומרמז בכתוב **"מטה עזך ישלח ה' מציון"**.

מובא ב'ספר הבהיר' (קצח) שיסוד האשה הוא בבחינת סדק וחרץ. וכן מובא בספר 'זרע קדש' (הגדה של פסח) ששר הפלבים נקרא חריץ, בסוד **"לא יחרץ פלב"**, ומובא ב'שער מאמרי רשב"י' להאריז"ל (ע' ש) שפלב מסמל את היסוד שבמלכות דקלפה. **דכלב** מספרו **ב"ן** והוא הלעמת זה של שם הו"ה במלוי הה"ן, שמספרו **ב"ן** שמסמל את היסוד שבמלכות דקדשה. והוסיף הרה"ג ר' שלמה הייסקין שליט"א שלכן דוד המלך התפלל (תהילים כב, כא) **"הצילה מחרב נפשי מיד פלב יחידתי"**, כי פלב הוא הקלפה המלבישה על היסוד שבמלכות דקדשה, שביד דוד.

מצינו ברש"י (סנהדרין כא:) שהיה לדוד **חריץ בראשו במקום השערות**, נראה דחריץ זה מסמל את היסוד שבמלכות שהוא בבחינת חריץ, שהיה ביד דוד והיה במקום השערות המרמזות על החוטים של דוד. וכן מצינו במשנה (ב"ב קז:) שגדל חריץ הוא **ששה טפחים**. ומצינו במשנה (עירובין עח:) **חריץ שבין שתי חצרות עמק עשרה ורחב ארבעה**. ומספרים אלו מסמלים את המלכות, דמלכות שיכת למספר עשר והיא בבחינת האות ד', והרגל הרביעית של פסא הכבוד הנרמזות במספר ארבע. וכן הכתוב הנאמר על המשיח (ישעי' יא, ד) **"והוכיח במישור לענוי ארץ"** ס"ת **חריץ**. וכן **חריץ** בגימטריא **יוסף בנימן** המזווגים יסוד ומלכות. והוסיף הרה"ג ר' שלמה הייסקין שליט"א ש**זהב** נקרא **חרוץ**, כמובא ברש"י (סוטה יב). **"בירקרק חרוץ"** ה**חרוץ** הוא **זהב**. ונבאר במאמר 'חשמל לולב', שחוטי הקדשה שמשפיעים לדוד הם בבחינת זהב. לכן **דוד** בגימטריא **זהב** ושערותיו היו בצבע זהב, והיה לו שרביט זהב בכתר. וכן מובא ב'רוקח' (בראשית ב) ש**זהב** נוטריקון **זה הב**, רמז שמשם בא השפע לעולם.

נראה דלכן השתלשל בגשמיות שפרי האתרוג יש בו לפעמים חריצים, דפרי זה מסמל את המלכות שהיא בבחינת חריץ. וכן **חריץ** בגימטריא **שדה** המסמלת את המלכות, וכן בגימטריא **קורב**, המסמל את היסוד שבמלכות כמובא בזהר (הקדמה ו. עם פירוש 'מתוק מדבש'). והטעם לזה נראה לבאר

דהיסוד שבמלכות יוצר קרבה בין אנשים שנולדים לאותה משפחה. וכן הכתוב (תהלים קיח, טו) **"קול רנה וישועה באהלי צדיקים" ר"ת קר"ב**, דכתוב זה מרמז על שמחת נשואין ולדה וכו' שהן שמחות על התחדשות הקרבה. ועוד אפשר לבאר שכתוב זה מרמז על הקרבה של הצדיקים עם הקב"ה דרך היסוד שבמלכות שהוא בבחינת קרוב שמקשר את כלל ישראל לקב"ה.

נראה דהיסוד שבמלכות מרמז בשמו של **דוד**, דשתי אותיות **דל"ת** מסמלות את שתי הדלתות שיש ביסוד שבמלכות, כמובא ב'שער מאמרי רשב"י' להאריז"ל (ע' ולא), כפי שבארנו לעיל במאמר 'חשמל שופר' שהאות **דל"ת** מסמלת את הדלתות האלו. ואות **ו'** מסמלת את היסוד שבמלכות עצמו. לכן יש **ד' ו' ד'**, לרמז שהו' המסמלת את היסוד שבמלכות נמצאת בין שתי דלתות אלו. וכן **דו"ד** במלוי האותיות **דל"ת ו' דל"ת** בגימטריא יסוד שבמלכות עם המלים. וכן מובא בספר 'שערי גן עדן' על הכתוב (איכה א, א) **"איכה ישבה בדד העיר רבת" ש"בדד" מרמז על ב' אותיות ד"ד, היינו ב' דלתות ביסוד שבמלכות שאין להם יחוד. וכן "איכה ישבה בדד העיר רבת" ר"ת ביא"ה וס"ת דיר"ה.**

וכן רואים שהשתלשל בגשמיות בקבר דוד המלך, שיש שם שקע וחרץ בקיר במרכז החדר מול המצבה, ושקע עתיק זה הוא מעין סמל של המקום. והעיר הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שהשתלשל בגשמיות בקבר דוד המלך, שם המשפחה שהקימה שם ישיבה ברב המתחם, משפחת **גולדשטיין** הי"ו, **גולד** פרושו **זהב**, הסמל של דוד כדלעיל, ו**שטיין** פרושו **אבן** המסמלת את המלכות. והוסיף הרמ"ז שליט"א שהשתלשל בגשמיות בעמק שעל יד קבר דוד המלך שעושים שם קונצרטים של נגינה דקלפה, כי שם נמצאים הקלפות שמלבישים על מקום הנגינה דקדשה של דוד המלך נעים זמירות ישראל. וכן כתוב (מ"ב כג, י) על העמק הזה ששם הפתח של הגיהנם שנקרא גיא בן הינום, ושם היו מעבירים את הבנים למלך. ועבודה זרה זו שיכת למלכות דקלפה, שמקבילה למסירות נפש שיש במלכות דקדשה, לכן נקראת **מולך מלשון מלכות**. וכן מצינו שם בפסוק שהעמק נקרא **תופת**, וזה כמנין השנים מבריאת העולם עד שדוד מלך, ב' אלפים **תתפ"ו**, כדבארנו במאמר 'קץ הגאולה'. וכן כלי **התוף** ששיך למלכות כדבארנו במאמר 'צניעות האשה', נרמז בתבת **תופת**. והמקום הזה ששם פתח הגיהנם הוא מרכז היסורים של העולם. ודוד המלך משתתף בצער העולם, כמו שכתוב (איכה ד, כ) **"רוח אפינו משיח ה' נלכד בשחיתותם"**. וכן השתלשל בגשמיות בקבר דוד המלך, שעשו שם מוזיאון לזכר הנספים בשואת אירופא, להזכיר את יסורי הצדיקים. וכן מובא בכתבי הרמ"ע מפאנו (מאה קשיטה' לב) שהצדיקים סובלים את עונות ישראל עבור השכינה בסוד מוך שהתקינה לנדתה, ורואים שהיסורים שיכים ליסוד שבמלכות. וכן יסורי לדה הם ביסוד שבמלכות, וכפי שאומרים בקינות לתשעה באב **אלי ציון ועריה כמו אשה בציריה**. וכן רואים בנסח הקינה של רבי יהודה הלוי **ציון הלא תשאלי לשלום אסיריך**.

וכן בזמן האבות, וכנראה שעוד קודם לכן, היה גר במקום הזה במצודת ציון, **אבימלך** שעשה ברית עם אברהם ויצחק. והוא היה בבחינת **אבי מלך**, דקלפה, כדבארנו במאמר 'סוד החצי',

שְׂאֲבִימְלֶךְ בְּגִימְטְרִיא מְנַחָה הַמְסַמְּלֶת אֶת הַמְּלָכוֹת, וְכֵן אֲבִימְלֶךְ בְּגִימְטְרִיא חֲצִי עִם הָאוֹתִיּוֹת, דֵּהֶשְׁפָּעָה לַמְּלָכוֹת מִתְחַלֶּקֶת לְחֲצֵי חֲצִי. וְכֵן מוּבָא בְּרַמ"ע מִפְּאֲנוּ (גִּלְגוּלֵי נִשְׁמוֹת' א) שְׂאֲבִימְלֶךְ נִתְגַּלְגַּל בְּהוֹרְדוּס שֶׁהִיָּה מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל. וְכֵן מְצִינּוּ שְׂאֲבִימְלֶךְ וְיִצְחָק עָשׂוּ עִם אֲבִימְלֶךְ בְּרִית שְׁבוּעָה שֶׁהִיא בְּסוּד מִסְפָּר שֶׁבַע הַמְּסַמְּלֶת אֶת הַמְּלָכוֹת, בְּבִאָר שֶׁבַע הַמְּסַמְּלֶת אֶת הַמְּלָכוֹת, כְּדַבְּאֲרֵנוּ בְּמֵאמֶר 'חֲשַׁמֵּל דָּם'. וְכֵן רוֹאִים שְׂאֲבִימְלֶךְ נִסָּה לִפְגֹּם אֶת הַמְּלָכוֹת כְּשֶׁלְּקַח אֶת שָׂרָה וְכַמְעַט לְקַח אֶת רִבְקָה. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'אֲמוֹנַת עֵתִיךְ' (תְּשׁוּב' ע' מֵא, מֵד) עַל הַמְּדַרְשׁ (ב"ר סד, ז) "וַיִּגְדֵּל הָאִישׁ וַיֵּלֶךְ הַלּוֹךְ וַיְגַדֵּל" א"ר חֲנִינּוּ עַד שֶׁהָיוּ אוֹמְרִים זָבַל פְּרִדוֹתָיו שֶׁל יִצְחָק וְלֹא כִּסְפוּ וְזִהְבוּ שֶׁל אֲבִימְלֶךְ, שֶׁכִּסְפוּ וְזִהְבוּ שֶׁל אֲבִימְלֶךְ יוֹנְקִים מִזָּבַל פְּרִדוֹתָיו שֶׁל יִצְחָק, דִּינִיקַת הַקְּלָפָה הִיא מֵהַצּוֹאָה. וְכֵן שָׂרָה נִשְׁמַת דָּוִד הוּא מִיִּצְחָק כְּמוּבָא בְּזֵהָר (וישליח קסח:).

וַיְהוֹשֻׁעַ וְהַשּׁוֹפְטִים לֹא רָצוּ לִכְבֹּשׁ אֶת מְצִינַת צִיּוֹן מִנְּכַדֵי אֲבִימְלֶךְ בְּגִלְל שְׁבוּעַת הָאֲבוֹת. וְכִשְׁבָּא דָּוִד לְמֶלֶךְ בִּירוּשָׁלַיִם הוּא יָדַע אֶת הַסּוּד שֶׁהַמְּלָכוֹת דִּקְדָּשָׁה שִׁיכָת לְמִקּוֹם זֶה, לְכֵן הוּא פָּנָה קוֹדֵם לְשֵׁם, וְכִינּוּן שֶׁכָּבַר עֲבַר הַזְּמַן שֶׁל הַבְּרִית שֶׁכָּרְתוּ הָאֲבוֹת עִם אֲבִימְלֶךְ, וְעוֹד טְעָמִים, עֵינֵי שֵׁם בְּמִפְרָשִׁים, דָּוִד כָּבַשׁ אֶת הַמְּקוֹם. וּמְצִינּוּ שֶׁנְּכַדֵי אֲבִימְלֶךְ הִעֲמִידוּ שֵׁם עֲוֹרִים וּפְסָחִים, לְהִלָּחֵם כְּנֶגֶד דָּוִד כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (ש"ב ה, ו) "וַיֵּלֶךְ הַמֶּלֶךְ וַאֲנָשָׁיו יְרוּשָׁלַם אֶל הַיְבֵסִי יוֹשֵׁב הָאָרֶץ וַיֹּאמֶר לְדָוִד לֵאמֹר לֹא תָבוֹא הִנֵּה כִּי אִם הִסִּינְךָ הָעוֹרִים וְהַפְּסָחִים לֵאמֹר לֹא יָבוֹא דָּוִד הִנֵּה: וַיִּלְכֹּד דָּוִד אֶת מְצִינַת צִיּוֹן הִיא עִיר דָּוִד: וַיֹּאמֶר דָּוִד בַּיּוֹם הַהוּא כָּל מִכָּה יְבֵסִי וַיִּגַע בְּצַנּוֹר וְאֶת הַפְּסָחִים וְאֶת הָעוֹרִים שָׁנְאֵי נֶפֶשׁ דָּוִד עַל כֵּן יֹאמְרוּ עוֹר וּפְסָח לֹא יָבוֹא אֶל הַבַּיִת: וַיֵּשֶׁב דָּוִד בְּמְצִדָּה וַיִּקְרָא לָהּ עִיר דָּוִד". וּמְצִינּוּ שְׁנֵי בְּאוֹרִים בְּרַש"י, בְּאוֹר אֶחָד (ש"ב ה, ו) הִיוּ לָהֶם שְׁנֵי צְלָמִים, אֶחָד עוֹר, וְאֶחָד פְּסָח, שֶׁנֶּעֱשׂוּ עַל שֵׁם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, וּבְפִיָּהֶם הַשְׁבוּעָה שֶׁנִּשְׁבַּע אֲבָרָהֶם לְאֲבִימְלֶךְ. הֵינּוּ שֶׁהָיוּ שֵׁם שְׁנֵי צְלָמִים, אֶחָד עוֹר עַל שֵׁם יִצְחָק אֲבִינוּ, וְהַשְּׁנֵי פְּסָח עַל שֵׁם יַעֲקֹב אֲבִינוּ כְּדִי לְהַזְכִּיר אֶת בְּרִית הָאֲבוֹת. וְרוֹאִים שֶׁבְּמִקּוֹם זֶה הִיוּ סְמָלִים שֶׁל יְסוּרֵי הַצְּדִיקִים עוֹד לִפְנֵי זְמַן דָּוִד. וּבְאוֹר שְׁנֵי בְּרַש"י (דְּבַח"א יא, ה) נִתְּנוּ עוֹרִים וּפְסָחִים לִפְנֵי שַׁעַר הָעִיר לֵאמֹר לֹא יָבֹא דָּוִד הִנֵּה כִּי אִם יִלָּחֵם עִם הָעוֹרִים הִלְלוּ כִּי יָדְעוּ כִּי בְּזוּי הוּא לְמֶלֶךְ לְהִלָּחֵם עִם הָעוֹרִים וּמִתּוֹךְ כֵּן יֵשׁוּב וְלֹא יִלָּחֵם עִמָּהֶם. וְגַם לְפִי פְּרוּשׁ זֶה רוֹאִים שֶׁהַמְּקוֹם שֵׁם הִיָּה מֵאִזּוּ וּמֵעוֹלָם שֶׁל בְּעָלֵי יְסוּרִים.

בְּאֲרָנוּ בְּמֵאמֶר 'פֶּתַח לְסִדּוֹר הַרַש"ש' שֶׁצִּיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם שִׁיכּוֹת לִיסוּד הַנוֹקְבָא, שֶׁהוּא הִיסוּד שֶׁבְּמְלָכוֹת שֶׁמְקַבֵּל אֶת הַשֶּׁפַע, צִיּוֹן הִיא פְּנִימִיּוֹת הִיסוּד נּוֹקְבָא, וִירוּשָׁלַיִם הִיא חֲצִיּוֹנִיּוֹת. וּבְלִשׁוֹן הַסִּפְר 'שַׁעֲרֵי גֵן עֵדֶן' (אוֹת ב' דֶּר ג') צִיּוֹן הִיא גוֹף יְסוּד הַנוֹקְבָא, וִירוּשָׁלַיִם הִיא הַבֶּשֶׂר הַתְּפוּחַ שֶׁבִּיסוּד נּוֹקְבָא. וְכִינּוּן שֶׁלְשָׁם מְגִיעַ כָּל הַשֶּׁפַע, כָּל הַסְּפִירוֹת מִתְאַחֲדוֹת בְּמִקּוֹמוֹת אֵלוּ, וְשֵׁם נִמְצָא סִיּוּם הַקּוֹ וְחוּט שִׁיּוֹרֵד לְהֵאִיר בְּכָל הָעוֹלָמוֹת דֶּרֶךְ בְּחִינַת הִיסוּד כְּדִלְעִיל. וְכֵן רוֹאִים בְּתַפְּלַת 'עֲלֵה וַיָּבוֹא' שֶׁמְזַכְּרִים קוֹדֵם אֶת מְלָכוֹת בֵּית דָּוִד שֶׁהִיא הַפְּנִימִי, וְאַחַר כֵּן אֶת יְרוּשָׁלַיִם שֶׁהִיא חֲצִיּוֹן. וְאַחַר כֵּן אֶת כָּל עַם יִשְׂרָאֵל שֶׁמְקַבְּלִים מִשָּׁם. וְזִכְרוֹן מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עֹבֵדֵךְ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קְדוֹשָׁתְךָ. וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית

ישראל. וכן רואים ב'סדור הרש"ש' שביזם כפור מתקנים את ציון, ובהושענא רבא מתקנים את ירושלים. וכן כתוב (ישעי' ב, ג) **"כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים"**. ורואים שמציון יוצאת תורה שהיא פנימית, ומירושלים יוצאת נבואה, שהיא חיצונית ביחס לתורה.

עין ב'רד"ק (תהילים פז, א) שפשוט **"הר ציון"** בכתובים היא **עיר דוד**, ולפעמים גם הר הבית נקרא הר ציון, בפרט כשיש לשון **"הררי קדש"** או **"הררי ציון"**. וכן מובא ב'מצודת דוד' (תהילים מח, ג) ש'הר ציון' הפונה לעיר דוד. וכן מובא בקנטרס מהגרי"מ מורנגנטרן שליט"א שדוד התגורר 33 שנים במצודת ציון, כל השנים שמלך בירושלים, ואת הר הבית הוא גלה בודאות, רק בסוף ימיו, כשגד הנביא הראה לו את מקום המזבח. ממילא רב המקומות בהם דוד מזכיר ציון בכתובים, עקר הפונה למצודת ציון. (עיי' בכפתור

ופרח' פרק מ"א). וכן כתוב (ישעי' סד, ט) **"ציון מדבר היתה ירושלים שממה: בית קדשנו ותפארתנו אשר הללנו אבתינו הנה לשרפת אש"**. ורואים שיש ג' מקומות; **ציון, ירושלים, ובית המקדש**. וכפי שנבאר שבית המקדש כולל גם את ציון באבן השתיה, וגם את ירושלים. וכן רואים בכתובים (מלכים א' ח, א) **"אז יקהל שלמה את זקני ישראל את כל ראשי המטות נשיאי האבות לבני ישראל אל המלך שלמה ירושלים להעלות את ארון ברית ה' מעיר דוד היא ציון"**. (ישעי' סב, א) **"למען ציון לא אחשה ולמען ירושלים לא אשקוט"**. (ישעי' כד, כג) **"כי מלך יהוה צבאות בהר ציון ובירושלים"**. וכן אומרים בנסח "נחם" בתשעה באב, **מנחם ציון ובונה ירושלים**.

וחשוב לציון שאף על פי שציון וירושלים הן שתי בחינות, ויש להן מקומות חלקים בגשמיות, כיון שהן שיכות לאותה בחינה הן מתאחדות. כפי שבארנו במאמר 'חשמל אות' שאבן השתיה בבית המקדש הנה הסמל של ציון שהיה שם, וכן רואים בהושענא רבא שהוא יום האושפיזין של דוד המלך, ובו מתקנים את ירושלים גדלעיל. כי מלכות בית דוד וירושלים הן שני צדדים של אותו מטבע, וזו קשורה בזו. וכן מובא בספר 'סוד המספר שש' מהרב גלזרסון שליט"א שציון וירושלים בגימטריא ברית עולם.

כתוב (ש"ב ה, ח) **"ויאמר דוד ביום ההוא כל מכה יבסי ויגע בצנור וגו'"**. וב'מעם לועז' מביא פרוש 'אברבנאל' וזה לשונו **"כל מכה יבסי" כל מי שיכה ראשונה את היבוסים, ויגע בצנור**, הינו שיקבש ראשונה המגדל החזק. רואים שמצודת ציון נקראת בכתוב צנור ומגדל. ומבאר לדברינו דצנור מסמל את היסוד שבמלכות של ציון, כמובא ב'פרקי דרבי אליעזר' (טז) **אמר אברהם ליצחק בנו, העבד הזה חשוד על כל עריות שבתורה העבד הזה מרמה בו, שנאמר "כנען בידו מאזני מרמה", ראה שמה נגע בצנור, תביא הנערה האלה ותוציא בתוליה באצבע**. וכן מגדל מסמל את היסוד כמובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (פ' נח ע' מא). וכן הכתוב (דה"א יא, ה) **"ויאמרו יבסי לבוס לדוד" ס"ת יסו"ד** דהמלחמה היתה על היסוד שבמלכות שהיה ביד היבוסים. וכן **"יבוס לדוד"** בגימטריא עונה, דדוד הוציא מהם את מקום העונה דקדשה. ע"ן בזהר (תיקונים לט.) שהספירות הן צנורות. וכן ספירה בגימטריא צנור. וכן מובא ב'של"ה' (וישב תורה אור) **כל העולם**

כלו נזון בשביל חנינא בני, בזכות חנינא בני 'בשביל' לשון שביל וצנור, שדרך הצנור של חנינא בני כל העולם נזון.

מובא באגרות ה'חתם סופר' בשם רבו רבי נתן אדלר זצ"ל שהטעם שאין לומדים בליל ניטל שניטל ונתלה אותו האיש, הוא אותו טעם שאין לומדים בליל תשעה באב, פאבלות על חרבן הבית. וצריך להבין מדוע תליתו של אותו האיש שנתלה על ידי הסנהדרין משום שהיה מסית ומדיח, לאחר ששנה ופרש, יש לה בחינה כחרבן ירושלים, עד כדי כך שהשתלשל המנהג בקהלות ישראל בכל הדורות שלא ללמד בלילה הזה כמו בליל תשעה באב. והוסיף הרה"ג ר' חיים גלנדאר שליט"א שכאן עוד יותר חמור מתשעה באב, שהרי בתשעה באב לומדים בדברים המתרים, וכאן נהגו שלא ללמד כלל. וכן בליל תשעה באב, זה דין, וכאן זה מנהג. ומנהג הוא גבה יותר מדין, כמובא ב'מסכת סופרים' (יד, יח) **מנהג מבטל הלכה**. ועוד צריך להבין מדוע דוקא ממעשה זה שאותו האיש פרש מדרך התורה ג' שנים, נולדה תנועת הנצרות שרב אמות העולם נמשכו אחריה עד היום, וגרמו הרבה צרות לישראל בכל הדורות. ובפרט שהיתה טענה על רבי יהושע בן פרחיה שדחה את אותו האיש וגרם לו לפרש מדרך התורה. כמובא בגמרא (סוטה מז) **תנו רבנן לעולם תהא שמאל דוחה וימין מקרבת לא פאלישע שדחפו לגחזי בשתי ידיו, ולא פיהושע בן פרחיה שדחפו לאחד מתלמידיו בשתי ידיו**. נראה לבאר על פי דברינו שלאחר חטאי המלכים ושאר הרשעים שחטאו בתקופה שלפני חרבן הבית כידוע, המעשה של אותו האיש סמל והיה ה'מכה בפטיש' של חרבן ציון, שנחרבה לפני חרבן ירושלים. שהרי כל ענין החרבן הוא כניסת המחיצה של אמות העולם שלוקחים את השפע של הקדשה לעצמם, והחרבן והמחיצה התחילו בחרבן ציון, ששם כבר לקחו את השפע הפנימי, והסמל של חרבן ציון היה בתנועה שהקים אותו האיש כפי שנבאר. ואחר כך שנחרב הבית אמרו חז"ל (איכ"ר א, מא) **אריה הרוג הרגתם, קמח טחון טחנתם, עיר שרופה שרפתם**. כיון שהשפע של ציון שהוא הפנימי כבר נחרב, והשפע של הקדשה כבר הולך לאמות העולם. ולכן המדרש מציין **אריה הרוג**, המסמל את מלכות בית דוד, **"גור אריה יהודה"**, וכן **קמח טחון**, מסמל את שפע הפרנסה שבאה ממלכות בית דוד. וכן כתוב (תהילים קלג, ג) **"כטל חרמון שיירד על הררי ציון כי שם צנה הוי"ה את הברכה חיים עד העולם"**. ורואים שמציון באה הברכה לכל העולם. וכן מובא ברמב"ן (דברים לג, א) **זאת הברכה, הוא שאמר דוד "זאת היתה לי כי פקדתי נצרתתי"**, ירמז לציון עיר דוד כי שם צנה ה' את הברכה חיים עד העולם.

וכן מצינו במדרש (ילקוט ישעי' שמב) **אמר רבי לוי כל פעלות טובות ונחמות שעתיד הקב"ה לתן לישראל אינם אלא מציון**. עז מציון שנאמר **"מטה עזך ישלח ה' מציון"**. ישועה מציון שנאמר **"מי יתן מציון ישועת ישראל"**. שופר מציון שנאמר **"תקעו שופר בציון"**. ברכה מציון שנאמר **"יברכך ה' מציון"**. טל חיים מציון שנאמר **"כטל חרמון שיירד על הררי ציון כי שם**

צוה ה' את הברכה חיים עד העולם". עזר וסיוע מציון שנאמר "ישלח עזרך מקדש ומציון יסעדך". תורה מציון שנאמר "כי מציון תצא תורה".

ולכן מיליארדי אנשים מאמות העולם נמשכים אחרי הנצרות בכל הדורות, כי שם נמצאת היניקה הגדולה מציון שהשתלשלה ממעשה זה, שהוא באותה בחינה של חרבן הבית. וכפי שיודע שאותו האיש היה נצר לדוד המלך, ולכן קרא לעצמו **נוצרי**, על שם הפסוק "**ונצר משרשיו יפרה**". והוא נולד כידוע ממעשה זנות של אמו מרים שהיתה נכדת שאלתיאל מזרע דוד, שזנתה עם גוי ששמו היה פנדירא. עין כל ההסטוריה בספר 'ישראל והזמנים' (חודש טבת). ופעילותו היתה כידוע בהר ציון במקומו של דוד המלך, ומשום כך הקימו הנוצרים שם כנסיות וכו'. וכן שמו, כפי שמופיע ב'אגרת תימן' לרמב"ם, היה **ישוע** שהוא מצד אחד אותיות **עשיו** עם יו"ד המסמל את יניקתו מהקדשה, ומצד שני הוא בגימטריא **דוד בן ישי**. כי משם הוא יונק. וכן מובא ב'פרי עץ חיים' להאריז"ל (ר"ח פ"ג ח"ב טס) **ישוע היה גלגול עשיו**. וכל הגאולה תלויה בגימטריא הזאת שהיא כמנגן **שפ"ו**, כמובא בתפלת הר"ש אוסטרופלי שאומרים בערב פסח: **ומה שכתב רבנו האריז"ל: השם שפ"ו שבו אחז דוד בן ישי, דר"ד ב"ן ישי גימטריא שם שפ"ו, שבאותו השם דוקא בא דוד בן ישי**. ורואים שהגימטריא של **דוד בן ישי** היא הסוד של ביאת המשיח. ומבאר לדברינו שצריך לעשות תקון בציון להוציא את יניקת **עשיו** דרך **ישוע** משם, ולהחזיר את השפע לדוד בן ישי. וכן מצינו בזהר שעשיו ודוד הם זה לעמת זה בבחינת זהב. ונביא את לשונו: (תזריע נא) **בעשו כתוב ויצא הראשון אדמוני וגו', והלא כתוב גם בדוד ויביאהו והוא אדמוני, אלא עשו מן זהם הזהב נעשה, ודוד בזהר הזהב נדבק, בעשו כתוב בו "אדמוני פלו כאדנת שער" שהוא בזהם ופסלת התוך הזהב יצא. ובדוד כתוב "עם יפה עינים וטוב ראי" וכן דר"ד מרמז בכתוב (בראשית כז, ה) "ויגלך עשו השדה לצוד ציד להביא", דעשו צד ויונק מדר"ד.**

וכן שם **שפ"ו** מרמז ב' פעמים בכתוב (בראשית ג, טו) "הוא **ישופך** ראש ואתה **תשופנו** עקב". דרך שם זה מתנהלת המלחמה הגדולה בין **המשיח לנחש** שהם אותו מספר כידוע. וכפי שמובא שם בתרגום רושלמי **עתידין הינון אליו למעבד שפוייתא בעיקבא בסוף עקב יומיא ביומוי דמלכא משיחא**. וכן שם **שפ"ו** מרמז ב'הגדה של פסח': **שפוך חמתך אל הגוים אשר לא ידעוך ועל ממלכות אשר בשמן לא קראו**. וכן שם **שפ"ו** הוא הג' אותיות הראשונות של **שופר** של משיח. והוא בגימטריא **פרוק**. וכן שם **שפ"ו** ר"ת הפסוקים (בראשית לח, כט) "**ויקרא שמו פריץ**" (תהילים קכו, ב) אז **ימלא שחוק פינו ולשונונו רנה**". וכן שם **שפ"ו** במלוי האותיות **ש"ן פ"א ו"ו** בגימטריא **מלך המשיח**. וכן שם **שפ"ו** בגימטריא **שכינה**. ועם האותיות בגימטריא **שטף** שהוא שם הקץ כמו שכתוב (דניאל ט, כו) "**וקצו בשטף**". וכן שם **שפ"ו** בגימטריא "**פקד יפקד**", עם האותיות והכולל.

וכן נוצרי אותיות **ציון ר'**, דאות ר' מסמלת את הרע כידוע. או באפן אחר, **נוצרים** אותיות **ציון מר**, **דעמלק** הוא בגימטריא **מר**, ויש כאן רמז על אחיזת עמלק בשפע של ציון, כי עמלק הוא הנכד של

עָשׂוּ, וְהוּא הִסּוּד דְקַלְפָּה שְׁמִשְׁפִּיעַ לְכָל הַשְּׁבָעִים אַמּוֹת, כְּדַבְּאֲרֵנוּ בְמֵאמַר 'חֲשַׁמֶּל מִטָּה'. וְכֵן הַשְּׁקוּץ הַגָּדוֹל שֶׁבָּנוּ הַנוֹצְרִים בְּהַר צִיּוֹן הוּא שֶׁל הַגֵּרְמָנִים שֶׁהֵם כִּידוּעַ מִזְרַע עַמְלֵק וְעֵשׂוּ. וְכֵן עַמְלֵק הוּא בְּחִינַת כְּלָב הַמְסַמֵּל אֶת הִסּוּד שֶׁבְּמַלְכוּת דְקַלְפָּה כְּדַלְעִיל, כְּמוּבָא בְּמִדְרָשׁ (תַּנְחוּמָא תַצֵּא ט) **מָהוּ עַמְלֵק עִם שְׂבָא לְלוּק דָּמֹן שֶׁל יִשְׂרָאֵל כְּכָלָב. וְלָכֵן הוּא בָּא לְלוּק דָּמֹן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, כְּפִי שֶׁנִּבְאָר לְקַמּוֹן שֶׁהִסּוּד שֶׁבְּמַלְכוּת הוּא בְּבַחֲינַת דָּם. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יִצְחָק בּוּגִינִים שְׁלִיט"א שֶׁהִסְפִּיחַ הַנוֹצְרִית הַחֲלָה בְּשָׁנַת 3760 לְבְרִיאַת הָעוֹלָם, וְאִז הַתְּגַבֵּר הַכַּח שֶׁל עֵשׂו שֶׁהוּא בְּגִימְטְרִיָּא 376. וְכֵן רוֹאִים בְּגִמְטְרִיא (סוּטָה מו.) שֶׁהַחֲטָא הָרֵאשׁוֹן שֶׁחֲטָא אוֹתוֹ הָאִישׁ לְאַחַר שְׂרָבִי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן פְּרַחְיָה נִדְהוּ, הִיָּה שֶׁהֶעֱמִיד לְבָנָה לְעַבּוּדָּה זָרָה. וְלִבְנָה מְסַמֵּלֶת אֶת מַלְכוּת בֵּית דָּוִד שֶׁהִיא בְּבַחֲינַת אָבֹן, שְׁנוֹקְרַאת לְבָנָה, עַל שֵׁם הַלְּבָנָה. מוּבָא בְּקִנְטְרַס מֵהַגְרִ"מ מוֹרְגֶנְשְׁטֵרְן שְׁלִיט"א עַל קֶבֶר דָּוִד הַמֶּלֶךְ ע"ה, שֶׁקוֹדֵם הִגְאָלָה יַעֲשׂו תְּקוּן בְּהַר צִיּוֹן, וּמִשָּׁם יִמְשַׁךְ הַתְּקוּן לִירוּשָׁלַיִם. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ, שֶׁכֶּשֶׁם שֶׁהַפְּנִימִי נִחְרַב קוֹדֵם, כִּי הוּא הַעֲקָר, כֵּן הַתְּקוּן יִהְיֶה קוֹדֵם בְּפְנִימִי שֶׁהוּא צִיּוֹן, וְאַחַר כֵּן יִזְכּוּ לְגִאָלָה הַשְּׁלֵמָה. וְכֵן כְּתוּב (עוֹבְדִיָּה א, כא) "וְעָלוּ מוֹשְׁעִים בְּהַר צִיּוֹן לְשַׁפֵּט אֶת הָרַע עֲשׂו וְהִתְהַלְּחָה לֵה' הַמְּלוּכָה". וְרוֹאִים שֶׁתְּחִלַּת עֲלִיַת הַמוֹשְׁעִים הִיא "בְּהַר צִיּוֹן", שֶׁשֵּׁם שׁוֹפְטִים אֶת "הָרַע עֲשׂו", הֵינּוּ שְׁעוֹצְרִים אֶת הַיְנִיקָה שֶׁל עֵשׂו מִצִּיּוֹן, וְאִז "וְהִתְהַלְּחָה לֵה' הַמְּלוּכָה". וְכֵן מוּבָא בִּיעֵב"ץ (סֹדֵר עוֹלָם רַבָּה) שֶׁהִיָּה הָאָרוֹן בְּמַצוֹנַת דָּוִד בְּמִשְׁךְ יוֹתֵר מֵאַרְבָּעִים שָׁנִים, וְשֵׁם גַּם יִסֹּד אֶת מִשְׁמְרוֹת הַלְוִיָּה שִׁישׁוּרָרוּ לְפָנֵי הָאָרוֹן, וְהָרִי זֶה סִימָן לְעֵתִיד שֶׁמִּשָּׁם תִּתְחַלל גַּם צְמִיחַת הַבַּיִת הַשְּׁלִישִׁי הַנּוֹצְחִי. וְכֵן רוֹאִים דְּמִיּוֹן בֵּין הַפְּסוּק שֶׁל הִגְאָלָה, (יִשְׁעִי' סג, ד) "כִּי יוֹם נָקַם בְּלִבִּי וְשָׁנַת גְּאוּלִּי בָּאָה". לְפְסוּק שֶׁל תְּקוּן צִיּוֹן (יִשְׁעִי' לד, ח) "כִּי יוֹם נָקַם לֵה' שָׁנַת שְׁלוֹמִים לְרִיב צִיּוֹן". דְּשִׁנֵּי אֵלוּ הֵם אוֹתוֹ תְּקוּן כְּדַבְּאֲרֵנוּ. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מֹשֶׁה לִוְיִנְגֵּר שְׁלִיט"א שֶׁהַפְּסוּק עַל רִיב צִיּוֹן בָּא אַחֲרֵי הַפְּסוּק שֶׁל "זָבַח לֵה' בְּבִצְרָה וְטָבַח גְּדוֹל בְּאַרְץ אֲדוּם", לְרַמֵּז שְׂרִיב צִיּוֹן קִשׁוּר לְאֲדוּם, כְּפִי שְׁרוֹאִים מֵהַפְּסוּק "וְעָלוּ מוֹשְׁעִים בְּהַר צִיּוֹן לְשַׁפֵּט אֶת הָרַע עֲשׂו".**

מוּבָא בְּמַלְבָּ"ם (יִחְזַקָּאל לב, יז) שֶׁהַמְּלַחְמָה שֶׁל גוֹג וּמְגוּג בֵּין אֲדוּם וְיִשְׁמַעֵאל, תִּהְיֶה מְלַחְמַת דְּתוֹת, מִפְּנֵי שְׂאֵמוּנָתָם מִפְּרֻדָּתָם. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ כִּינּוּן שִׁיעֲשׂו תְּקוּן בְּצִיּוֹן שֶׁתְּפַסִּיק אֶת יְנִיקַת הַנוֹצְרִים מִשָּׁם, מִמִּילָא תְּפַסִּיק גַּם יְנִיקַת הַיִּשְׁמַעְאֵלִים שִׁיּוֹנְקִים מִירוּשָׁלַיִם, כְּפִי שֶׁבְּאֲרֵנוּ שִׁירוּשָׁלַיִם תְּלוּיָה בְּצִיּוֹן. וְכִשְׁיִרְגִישׁוּ אַמּוֹת הָעוֹלָם שֶׁהַדְּתוֹת שֶׁלָּהֶם כְּבָר אֵינָם נוֹתְנִים לָהֶם שְׁפַע, תִּתְפַּתַּח מִכֵּן מְלַחְמַת גוֹג וּמְגוּג, עַל אֲמוּנוֹתֵיהֶם, וְתִבָּא הִגְאָלָה לְיִשְׂרָאֵל.

לְהֵלֵן נְבִיא פְּסוּקִים מְנַבְּאוֹת יִרְמִי' עַל הִגְאָלָה הַעֲתִידָה, וְרוֹאִים שִׁירְמִי' רַמְזוּ עוֹד קוֹדֵם שֶׁבָּאוּ הַנוֹצְרִים לְעוֹלָם, עַל הַתְּקוּן שִׁיעֲשׂו בְּצִיּוֹן בְּזִמְנָה הִגְאָלָה; שִׁיתְּקַנּוּ אֶת הַקְּלָקוּל שֶׁל הַנוֹצְרִים בְּצִיּוֹן, וְשֶׁל הָעוֹרִים וְהַפְּסָחִים, וְשֶׁהַשְּׁפַע יִחְזַר לְצַד הַקְּדֻשָּׁה. כְּמוֹ כֵּן הוּא מְרַמֵּז עַל קְלַפַּת יוֹן שִׁיּוֹשְׁבַת בְּאֵיִם, וְהִיא הַלְעָמַת זֶה שֶׁל הַתּוֹרָה שֶׁבָּאָה מִצִּיּוֹן, כְּדַבְּאֲרֵנוּ בְּמֵאמְרֵי חֲנֻכָּה. [בְּרוּר שֶׁהַפְּסוּקִים אֵינָם מְדַבְּרִים עַל הַנוֹצְרִים הַרְשָׁעִים, וְרַק בְּתוֹרַת הַרְמֵז מְסַתֵּתֵר מִתַּחַת לְמַלְאִים, הַתְּקוּן שֶׁל קְלָקוּל הַנוֹצְרִים וְהָעוֹרִים (וְהַפְּסָחִים בְּצִיּוֹן): (יִרְמִי' לא, ה) "כִּי יֵשׁ יוֹם קָרָאוּ נְצָרִים בְּהַר אֲפָרַיִם קוּמוּ וְנַעֲלֶה צִיּוֹן אֶל ה' אֱלֹהֵינוּ: כִּי

כה אמר ה' רנו ליעקב שמחה וצהלו בראש הגוים השמיעו הללו ואמרו הושע ה' את עמך את שארית ישראל: הנני מביא אותם מארץ צפון וקבצתים מירפתי ארץ בם עור ופסח הרה וילדת יחדו קהל גדול ישבו הנה: בבכי יבאו ובתחנונים אובלים אל נחלי מים בדרך ישר לא יכשלו בה פי הייתי לישראל לאב ואפרים בכרי הוא: שמעו דבר ה' גוים והגידו באיים ממרחק ואמרו מזרה ישראל יקבצנו ושמרו כרעה עדרו: פי פדה ה' את יעקב וגאלו מיד חזק ממנו: יבאו ורננו במרום ציון ונהרו אל טוב ה' על דגן ועל תירש ועל יצהר ועל בני צאן ובקר והיתה נפשם כגן נוה ולא יוסיפו לדאבה עוד". נסח זה של "עור ופסח" מופיע רק פעמים בכל התנ"ך, כשכבש דוד את מצודת ציון, ובנבואת ירמיה' הזאת שהבאנו על הגאולה העתידה. וכן פסח מרמז על חג הפסח זמן הגאולה העתידה, וזה היה גם הזמן של חרבן ציון כשנתלה אותו האיש בערב פסח כידוע, לכן התקון בציון יהיה שוב בזמן זה. וכפי שמצינו בזהר (פנחס רמט): שב"ד בניסן ה' ינקם בעשו בזמן הגאולה. ונביא את לשונו: "ובחדש הראשון, מי הוא ראשון, זה ניסן. ובי"ד שלו, "ויאמר כי יד על כס יה". שם נשבע להעביר מהעולם זרעו של עשו עמלקיים. וכן מצינו בגמרא (פסחים ה.) בשכר שלשה "ראשון" זכו לשלשה "ראשון", ועין שם במהרש"א שבזכות הפסוק "ביום הראשון תשביתו" נזכה להכרית זרעו של עשו, שכתוב עליו, "ויצא הראשון אדמוני". וכן מצינו במדרש (שמו"ר טו, א) כשיצאו ישראל ממצרים אמר להם הקב"ה אין לכם חדש אחר גדול מזה, לפיכך נקרא ראשון, שנאמר "ראשון הוא לכם", וציון נקרא ראשון, ועשו נקרא ראשון, ומשיח נקרא ראשון, יבא הקב"ה שנקרא ראשון ויבנה בית המקדש שנקרא ראשון ויפרע מן עשו שנקרא ראשון ויבא משיח שנקרא ראשון בחדש הראשון.

וכן מובא בספר 'הפליאה' שהיה אחד הראשונים שהגאולה תבא כשאות העולם יפסיקו לינוק מאותו האיש. ונביא את דבריו: (ד"ה שאל משה למט"ט) "והנה רחל בתו באה עם הצאן" ורחל שהיא כנסת ישראל, ו"צאן" הוא ת"ת, "אשר לאביה" הוא חסד, ומצד עונות ישראל היא באה לאט לאט בקרוב הזמן אך הגלות הד' פי אין לה רשות, ובהגיע הזמן, הוא הזמן שאמר יש"ו לאמות העולם להיות עולם חרב, היא הזמן שיעשה מלחמה למעלה באשר יתבאר לפנים, ויפלו כל השרים למעלה וישתעבדו תחת כנסת ישראל ויחזרו האמות למטה ליפול ולהשתעבד תחת יד ישראל, וזהו קרא אותו האיש חרבן העולם הוא חרבן האמות, ולא אמר להם האמת שהוא חרבנם, כי היה ראו מהם פן יחזרו להם ואיש תחבולות היה יש"ו, והאמינו לו שהוא חרבן העולם, והם אינם יודעים שבשר להם חרבנם, ואז ילכו הנו"ן ויאמרו לכנסת ישראל קום בתולת ישראל, וזהו רחל באה עם הצאן.

את המלכות מקבל את השפעת השחוק. וכן מנהג ישראל להביא בדחן לשמח החתן והכלה, לרמז להם ששרש הזיווג שיך לצחוק דקדושה. וכן הפתובים (ירמי' ז, לד. טז, ט. כה, י. לג, יא) "קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה" ר"ת שחוק"ק בב' אפנים.

וכן רואים מסדר הפרשיות ששרש דוד בא לעולם יחד עם יצחק, דבנות לוט נתעברו לאחר הפיכת סדום, ומיד אחר כך נתעברה שרה ביצחק. וכן מובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (פ' וירא ע' נח) כמו שמאברהם יצא יצחק, בן יצא מלוט יצחק, ק"ץ ח"י, דהינו המשיח בסוד "חיים שאל ממך נתתה לו", ובסוד "דוד מלך ישראל חי וקיים". וכן הצלת לוט מסדום היתה בזכות שלוט לא גלה ששרה היא אשתו של אברהם, כמובא ברש"י (בראשית יט, כט), ובזה לוט כבניכול עזר להביא את יצחק לעולם, ולכן הוא קבל שכר על זה שנצל מסדום וזכה להביא את שרש דוד לעולם. וכן מובא בספר 'אמונת עתיך' (תשנ"ז ע' מט) שבלדת יצחק נרמז משיח. ד"אשוב אליך כעת חיה" בגימטריא שם אצמיח קרן לדוד. וכן משי"ח מרמז בכתוב (בראשית יח ד) "למועד אשוב אליך כעת חיה", בדלוג ה' אותיות, ואות ה' מסמלת את המלכות. וכן יצחק גבורה בגימטריא משיח בן דוד.

כתוב (תהילים קכו, ב) "אז ימלא שחוק פיניו ולשונו רנה". ומבאר לדברינו שלעתיד לבא יעשו תקון בציון ששם מקום הצחוק, ונזכה לצחוק דקדושה שימלא שחוק פיניו. ולכן הפסוק הזה "אז ימלא שחוק פיניו ולשונו רנה". ר"ת שפ"ו ששם יעשו את התקון פדלעיל. וכן "ולשונו" מרמז על הלשון שהיא גם בגימטריא שפ"ו. וכן מצינו בזהר (תולדות קלה) באותו זמן ישיגו הצדיקים דעת שלמה וכו', הדא הוא דכתיב "ואלה תולדות יצחק בן אברהם", אלו הם תולדות השמחה והשחוק שיהא בעולם באותו זמן.

מצינו בגמרא (ע"ז ג:) אמר ליה רב אחא לרב נחמן בר יצחק, מיום שחרב בית המקדש אין שחוק לפני הקדוש ברוך הוא. ומבאר לדברינו שכל השחוק שיש בעולם בזמן הגלות הוא ממה שהקלפה יונקת מציון, והשחוק האמתי דקדושה יחזור כשיהיה תקון בציון, וילמדו את התורה גם בדרך הצחוק שהוא אחד מהשבועים פנים של התורה. וכן משיח אותיות ישמח.

מצינו בגמרא (עירובין סה:) אמר רב אילעא, בשלשה דברים אדם ניכר, בכוסו, בכיסו, בכעסו, ויש אומרים, אף בשחוקו. ומבאר לדברינו כיין שהאדם ניכר בכוסו ובכיסו המסמלים את יסוד הנוקבא, כמובא במדרש (ויק"ר יב, א) שייסוד הנוקבא נקרא פיס מלשון פוס, לכן הוא ניכר גם בשחוקו המסמל את יסוד הנוקבא.

מצינו בגמרא (נדרים כ:) ההיא דאתאי לקמיה דרב אמרה לו רבי ערכתני לו שלחן והפכו, אמר מאי שנא מן ביניתא. ומבאר רש"י ביניתא דג שיכול לאכלו כמו שירצה. רואים שהאשה בזמן הזיווג היא בבחינת דג שאוכלים אותו. וכן כתוב (בראשית מח, טז) "וידגו לרב בקרב הארץ". ורואים שפרה ורביה היא בחינת דג. ועל הדג כתוב "לוינתן זה יצרת לשחק בו". וכן מצינו בזהר (שלח קעב) שהלוינתן יוצא ביום תשעה באב לנקם על חרבן בית המקדש. וכן מצינו קשר בין הלוינתן

לזהב החרוץ, המסמל את היסוד שבמלכות כדלעיל. כמובא במדרש (ילקוט איוב תתקכז) **מקום רפידתו של לוינתו יפה של זהב לכן נאמר "ירפד חרוץ עלי טיט"**. וכן מצינו קשר בין הלוינת לירדן כמובא בגמרא (ב"ב ע"ד): **ירדן יוצא ממערת פמיס ומהלך בימה של סיבכי ובימה של טבריא, ומתגלגל ויורד לים הגדול, ומתגלגל ויורד עד שמגיע לפיו של לוינתו, שנאמר "יבטח פי יגח ירדן אל פיהו"**. ומובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (דברים ע' רסד) **ירדן סוד יסוד דנוקבא וכו' ארץ ישראל היא הנוקבא והירדן יסוד**. וכן מצינו בגמרא (בכורות ח) **הכל משמשין פנים כנגד ערף, חוץ משלשה שמשמשין פנים כנגד פנים ואלו הן אדם, דג ונחש**. ומבאר לדברינו פיון שהדג והנחש שייכים ליסוד הנוקבא, יש להם מעלה בענין הזווג שדומים לאדם.

וביתר עמק, נראה לבאר את מה שהבאנו מהזהר (תזריע נא) שעשיו ודוד הם זה לעמת זה בבחינת זהב, ובבחינת אדמוני. ומדוע עשיו בגימטריא **דוד בן ישי**. [שפ"ו]. ומדוע משיח בגימטריא **נחש**. על פי מה שמובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (וישב ע' פו) ש'יסוד הנוקבא הוא בחינת אחורים של שם אה"ה שמספרו **ד"ם**. ובארנו במאמר 'חשמל דם' ש'יסוד הנוקבא הוא בבחינת **דם**. דיסוד הנוקבא משפיע **דם לדה ודם נדה**. וכן הבנים שבאים מיסוד הנוקבא, מובא בגמרא (כתובות י') **תנא משום רבי מאיר כל אשה שדמיה מרבין בניה מרבים**. וכן ילד בגימטריא **דם**. וכן חלב האם שהאשה משפיעה בא מדם היסוד שלה שנהפך לחלב. וכן מצינו בגמרא (שבת קנב) **אשה פיה מלא דם והכל רצין אחריה**. וכן אותיות המלה **דם** מסמלות את המלכות. וכן **אב אם** בגימטריא **דם**, דהחבור של אב ואם הוא דרך יסוד האשה שהוא בבחינת **דם**. וכן מובא בספר 'לקוטי לוי יצחק' ששמות יסוד האשה, פרודור חדר ר"ת בגימטריא **ב' פעמים ד"ם**. ומובא ב'שער מאמרי רשב"י' להאריז"ל (ע' ולא) שביסוד האשה יש שתי דלתות ושני צירים, (כמו שמצינו בלדת אשה צירי לדה), הציר הוא בבחינת האות **ש'**, ציר בגימטריא **ש'**, והדלתות הן בבחינת האות **דל"ת**, ובניחוד הם אותיות **ש' ד'**, של השם **שדי** ויסוד האיש מובא בזהר (פנחס רטו:) שהוא בבחינת האות **י'**. ורואים שביסוד הנוקבא יש לנחש אחיזה, דהסטרא אחרא הוא בבחינת **שד**. וכפי שבארנו במאמר 'סוד החצי' שחצי חדש האשה טמאה נדה ואסורה לבעלה בגלל אחיזת החיצונים במקום הזה. וכן מובא בספר 'הלקוטים' להאריז"ל (חוקת ע' רנד) **ששדי ודם** בגימטריא **נחש**, דהבחינה של שדי ודם, היא המקום של יסוד הנוקבא, ולכן הוא בגימטריא **נחש**, כי שם אחיזת הנחש ביותר. ולכן עשיו ודוד הם זה לעמת זה בבחינת **זהב** ובבחינת **אדמוני**. ועשיו בגימטריא **דוד בן ישי**. [שפ"ו]. ומשיח בגימטריא **נחש**, כי שרש דוד ומשיח במקום הזה, בו יש לנחש אחיזה. וכפי שהבאנו מהזהר שלמקום הזה יש שני צדדים, **זהר הזהב**, ופסלת **הזהב**, אחד של קדשה ואחד של סטרא אחרא. במקום הזה לא עושים ברית מילה, ולא מוציאים את הקלפה. וכפי שמצינו במדרש (תדב"ז כב) **אותו מקום היא מלכלכת ומטנפת מפל האברים ואין כל בריה יכולה להריח ריחה**. [ציון בגימטריא טינוף]. וכן מצינו בגמרא (נדרים כ) **אמר רבי יוחנן בן דהבאי, ארבעה דברים סחו לי מלאכי השרת, וכו', אלמים מפגי מה הוין, מפגי**

שְׁמֹנְשָׁקִים עַל אוֹתוֹ מְקוֹם. סוּמִין מִפְּנֵי מַה הוּיִין, מִפְּנֵי שְׁמִסְתַּכְלִים בְּאוֹתוֹ מְקוֹם. וְרוֹאִים כַּאֲן גַּם אֶת שְׂרֵשׁ הָעוֹרִים שֶׁהִפְגַּם קִשּׁוּר לְמְקוֹם זֶה. וְכִפִּי שֶׁהִבְאֵנוּ לְעִיל שְׁהָעוֹרִים וְהַפְּסָחִים שִׁיכִים לְקַלְפָּה שְׁבִמְקוֹם הַזֶּה. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר הַלְקוּטִים' לְהָאֲרִיז"ל (שׁוּפְטִים ע' סִב) שֶׁהִכְתוּב "לְפִתַּח חֻטָּאת רַבִּי" ר"ת רַח"ל הַמְסַמְלֵת אֶת סִפִּירַת הַמְלָכוֹת שֶׁהִיא הַנִּקְבָּה הַכְּלָלִית שֶׁהִחִיצוּנִים אוֹחֲזִים בָּהּ. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ דְרַח"ל מְרַמְזֵת בְּהַפּוֹךְ אוֹתִיּוֹת לְרַמֵּז שְׁבִפְתַּח הַזֶּה הִיא נְהַפְכֵת מֵטוֹב לְרָע.

וְלָכֵן מְקוֹם זֶה הוּא מְרַכֵּז הַיְסוּרִים שֶׁל הָעוֹלָם כְּדִלְעִיל, כִּי שֵׁם בְּמְקוֹם הַחֲבוּר שֶׁל הַקְּדוּשָׁה וְהַקְּלָפָה, נִמְצָא עֵקֶר פָּגַם הָעוֹנוֹת, וְכִפִּי שֶׁהִבְאֵנוּ לְעִיל אֶת הַמְדַרְשׁ עַל עֲמֶלֶק שֶׁמְסַמֵּל אֶת הַיֵּצֵר הָרָע הַמְחֻטֵּיא, וְהוּא בְּבַחֲיִנַת כָּלֵב שְׁבָא לְלוֹק דָּם, שֶׁנִּמְצָא בְּמְקוֹם הַזֶּה מִצַּד הַקְּלָפָה, (תַּנְחוּמָא תְצֵא ט) **מֵהוּ עֲמֶלֶק עִם שְׁבָא לְלוֹק דָּמוֹן שֶׁל יִשְׂרָאֵל כְּכָלֵב.** וְהַצְדִּיקִים סוֹבְלִים אֶת הַיְסוּרִים בְּשִׁבִיל הַשְּׂכִינָה שְׁלֵא תִפְגַּם יוֹתֵר מִדִּי, כִּפִּי שֶׁהִבְאֵנוּ מִהֶרַם"ע מִפֶּאֲנוּ (מֵאָה קִשִּׁיטָה' לֵב) שֶׁהַצְדִּיקִים סוֹבְלִים אֶת עוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל עֲבוּר הַשְּׂכִינָה בְּסוּד מוֹךְ שֶׁהִתְקִינָה לְנִדְתָּהּ. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (בְּרֻכּוֹת ד.) **אָמַר דָּוִד לְפָנֵי הַקַּב"ה רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם לֹא חִסִּיד אָנִי שֶׁכָּל מַלְכֵי מְזֻרַח וּמַעֲרַב יוֹשְׁבִים אֲגִדּוֹת אֲגִדּוֹת בְּכַבּוּדָם, וְאָנִי יָדִי מְלַכְלוֹת בְּדָם וּבְשִׁפִיר וּבְשִׁלְיָא כְּדִי לְטַהֵר אִשָּׁה לְבַעֲלָהּ.** דָּוִד סוֹבֵל עוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל וּמִתְעַסֵּק בְּדָם לְטַהֵר אִשָּׁה לְבַעֲלָהּ, לְטַהֵר אֶת הָאִשָּׁה הַמְסַמְלֵת אֶת הַמְלָכוֹת, לְבַעֲלָהּ הַקַּב"ה.

וְכֵן מְצִינּוּ שְׂדָם הוּא בְּבַחֲיִנַת אִשׁ הַמְסַמְלֵת אֶת מִדַּת הַגְּבוּרָה שֶׁל יִצְחָק וְדוֹד, וּבִלְעַמֵּת זֶה, אֶת עֲשׂוֹ כְּמוּבָא בַּמְהַר"ל (גְּבוּרוֹת הַשֵּׁם' פֶּרֶק נז) **הַדָּם הוּא טְבַע אִשׁ.** וְכֵן יְסוּד הָאִשׁ בְּגִימְטְרִיא שִׁפ"ו, שֶׁהוּא הַמְסַפֵּר שֶׁל הַמְקוֹם הַזֶּה כְּדִלְעִיל. וְכֵן זֶהֱב הַמְסַמֵּל אֶת הַמְקוֹם הַזֶּה הוּא בְּבַחֲיִנַת אִשׁ, כְּמוּבָא בְּרַבְנּוּ בְּחַי"י (שְׁמוֹת כה, יח) **הַזֶּהֱב מְרָאֵהוּ כְּמְרָאֵה אִשׁ.** וְכֵן הַמְמוֹן נִקְרָא בְּלִשׁוֹן חז"ל דְּמִים מְלִשׁוֹן דָּם. כִּיּוֹן שֶׁהַשְּׁפָעַת הַדְּמִים בָּאָה דְרַךְ יְסוּד הַנוֹקְבָא מִמְלָכוֹת בֵּית דָּוִד שֶׁהוּא בְּחִינַת דָּם. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֵהֵר (וּיְגֵשׁ רו.) שֶׁדוֹד הוּא בְּבַחֲיִנַת נֶפֶשׁ שֶׁהִיא דָּם. וְכֵן דוֹד מְלַךְ ר"ת ד"ם. וְכֵן כָּל מְקוֹם בֵּינְךָ שְׁכֵתוּב "לְדוֹד" אוֹ "אֵל דְּוֹד" בְּגִימְטְרִיא דָּם. וְכֵן לוֹט שֶׁמְמַנּוּ יוֹצֵא שְׂרֵשׁ מְלָכוֹת בֵּית דָּוִד, בְּגִימְטְרִיא דָּם. וְכֵן הַפְּתוּב (דְּבָרִים יב, כג) **"הַדָּם הוּא הַנֶּפֶשׁ"** בְּגִימְטְרִיא מְלָכוֹת. וְזֶה לִשׁוֹן הַלְקוּטִי הַש"ס' לְהָאֲרִיז"ל (סִנְהֵדְרִין) דַּע כִּי דוֹד הַמְלַךְ ע"ה הִיָּה מִצַּד הַנוֹקְבָא, וְלָכֵן הִיָּה אֲדָמוּנִי, וְזֶה שֶׁאָמַר הַפְּתוּב "אֲשֶׁר מְנַעֲנִי מִבּוֹא בְּדְמִים", כִּי הוּא יְהִיָּה בָּא מִן הַב' דְּמִים אֲשֶׁר בְּנוֹקְבָא שֶׁהוּא דָּם טְהוֹר וְדָם טָמֵא. הִיָּינוּ שְׂאֵם חֵס וְשְׁלוֹם דוֹד הִיָּה חוּטָא, הִיָּה מִתְקַשֵּׁר עִם שְׁנֵי הַדְּמִים שֶׁבִּיְסוּד שְׁבִמְלָכוֹת. וּבְזָכוֹת שְׁנִצַּל מִהַחֻטָּא, הוּא נִצַּל מִהַהֲתַקְשְׁרוֹת עִם הַדָּם הַטָּמֵא שֶׁבִּיְסוּד הַמְלָכוֹת שֶׁשֵּׁם אַחִיזַת הַקְּלָפוֹת כְּדִלְעִיל.

**הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב
ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן.**

בארנו במאמר שלפי חז"ל לא מונים את השבוע של בריאת העולם כשנה שלמה, ולפי זה שנת תשע"ג היא שנת תשע"ב האמתית. וכל הרמזים על שנת תשע"ב תקפים גם לגבי שנת תשע"ג שלנו. וכן הרמזים על שנת תשע"ג תקפים גם לגבי שנת תשע"ד שלנו.

אבנר בן נר.

מצינו בגמרא (גיטין נח.) שזווג איש ואשה נמשל לנר. וכן מובא בספר 'בן איש חי' (פ' בראשית שנה שניה) והנה מה שמדליקין בליל שבת שתי נרות ראיתי טעם בספרים כי ב' פעמים נר עולה ת"ק, והאיש ואשתו הם גוף אחד, ובפרט בליל שבת שהוא זמן הזווג, ובאיש יש רמ"ח איברים ובאשה רנ"ב, וסך הכל ת"ק כמנין ב' פעמים נר. ורואים שגם שבת מסמל את הזווג. וכן במלים גרן ארונה ששם מקום המקדש, מקום הזווג של קב"ה ושכינתיה. יש פעמים אותיות נר. וכן מובא ב'שער הפנונת' להאריז"ל (חנוכה ח"ב ע' שכח ומקורו מהזוהר תרומה קסו:) שרמ"ח איברים המחבקים את הנקבה יחד עם הב' זרועות הם כמספר נר, והם בחינת נר שבת. וכן מובא ב'שער הפנונת' להאריז"ל (קבלת שבת ח"ב ע' נח) שג"ר בגימטריא שמות הני"ה אה"ה הני"ה אלה"ם הני"ה אדנ"י, ומרמז על כל בחינות היחוד של קב"ה ושכינתיה.

מצינו ששר הצבא אצל שאול המלך היה אבנר בן נר, ולכאורה יש כאן סתירה מצד אחד נרמז בשמו שהוא בבחינת אב נר, היינו האבא של הנר, ומאידך נרמז בשמו בן נר, היינו הבן של נר. בארנו במאמר 'חשמל אות' ששאול היה בבחינת עטרת היסוד שמשפיעה לדוד שהיה בבחינת יסוד הנוקבא. על פי זה נראה לבאר שבזמן שאבנר היה שר הצבא של שאול ששם מעוררים את היחוד מלמעלה למטה, היינו שתפקידו להשפיע למלכות, בבחינת אב נר, ובזה הוא מעורר את היחוד נ"ר מלמעלה, אז הוא היה בבחינת אבנר. ואחר כך כאשר ערק למחנה דוד, נהיה בבחינת בן נר, פיון ששם מעוררים את היחוד נ"ר מלמעלה למעלה, בבחינת בן של הנר.

וכן מצינו שאבנר לקח את פילגש שאול רצפה בת איה, כמובא בכתוב (ש"ב ג, ז) "ולשאול פלגש ושמה רצפה בת איה ויאמר אל אבנר מדוע באתה אל פילגש אבי". ורצפה בת איה היתה גם פילגש שאול וגם פילגש דוד, בדומה לאבנר שהיה אצל שניהם. כמובא בירושלמי (יבמות יב:) דוד שנשא רצפה בת איה שנאמר "ואתנה לך את בית אדניך ואת נשי אדניך בחיקך". ויתכן שרצפה בת איה היתה משרש אבנר שמיחד את הנ"ר גם מלמעלה למטה וגם מלמעלה למעלה. דרצפה פרושה גחלת אש, כפי שנביא לקמן, וזה דומה לנר שמעורר מלמעלה, ואיה מסמלת את החבור מלמעלה, כפי שמצינו בזהר (וירא

קא:) על הפתוב "איה שרה אשתך" שחבור זכר ונקבה הוא בבחינת איה. וכן מובא בלק"ת להאריז"ל (יתרו ע' קמט) באיה מקום כבודו עולה הזכר יסוד דדכורא יותר משאר הפרצוף, לכן ר"ת "את יום השבת", איה, שבאיה מקום כבודו הוא עולה. וכפי שרואים בסדור הרש"ש שב'איה מקום כבודו' מכונים את ההכנה ליחוד נ"ר הגדול של שבת בשמות: הו"ה אה"ה הו"ה אלה"ם הו"ה אדנ"י כמנין נ"ר.

וביתר עמק, רואים בספר שמואל (פ"ג): "ויהי בהיות המלחמה בין בית שאול ובין בית דוד ואבנר היה מתחזק בבית שאול: ולשאול פלגש ושממה רצפה בת איה ויאמר אל אבנר מדוע באתה אל פלגש אבי: ויחר לאבנר מאד על דברי איש בשת ויאמר הראש פלב אנכי אשר ליהודה היום אעשה חסד עם בית שאול אביך אל אחיו ואל מרעהו ולא המציתך ביד דוד ותפקד עלי עון האשה היום: כה יעשה אלהים לאבנר וכה יסיף לו כי כאשר נשבע ה' לדוד כי כן אעשה לו: להעביר הממלכה מבית שאול ולהקים את כסא דוד על ישראל ועל יהודה מן ועד באר שבע: ולא יכל עוד להשיב את אבנר דבר מיראתו אתו: וישלח אבנר מלאכים אל דוד תחתיו לאמר למי ארץ לאמר בריתה אתי והנה ידי עמך להסב אליך את כל ישראל: ויאמר טוב אני אכרת אתך ברית אך דבר אחד אנכי שאל מאתך לאמר לא תראה את פני כי אם לפני הביאך את מיכל בת שאול בבאך לראות את פני: וישלח דוד מלאכים אל איש בשת בן שאול לאמר תנה את אשתי את מיכל אשר ארשתי לי במאה ערלות פלשתים: וישלח איש בשת ויקחה מעם איש מעם פלטיאל בן ליש: וילך אתה אישה הלך ובכה אחריה עד בחרים ויאמר אליו אבנר לך שוב וישב: ודבר אבנר היה עם זקני ישראל לאמר גם תמול גם שלשם הייתם מבקשים את דוד למלך עליכם: ועתה עשו כי ה' אמר אל דוד לאמר ביד דוד עבדי הושיע את עמי ישראל מיד פלשתים ומיד כל איביהם: וידבר גם אבנר באזני בנימין וילך גם אבנר לדבר באזני דוד בחברון את כל אשר טוב בעיני ישראל ובעיני כל בית בנימן: ויבא אבנר אל דוד חברון ואתו עשרים אנשים ויעש דוד לאבנר ולאנשים אשר אתו משתה: ויאמר אבנר אל דוד אקומה ואלכה ואקבצה אל אדני המלך את כל ישראל ויכרתו אתך ברית ומלכת בכל אשר תאונה נפשך וישלח דוד את אבנר וילך בשלום". אחר שבארנו שאבנר ורצפה כל אחד מהם, ובנדאי כששניהם היו יחד, היו גם בחינת מלכות שאול הקשורה ליסוד וגם בחינת מלכות דוד הקשורה למלכות, מבאר מדוע המעשה שאבנר לקח את רצפה, היה ה"מכה בפטיש" של סיום מלכות שאול. והמלכת דוד על כל ישראל, כמבאר בפסוקים שהבאנו, דחבור אבנר ורצפה, הפעיל את המעבר מהיסוד למלכות, והעביר את מלכות ישראל משאול שהיה בבחינת יסוד, לדוד שהיה בבחינת מלכות. וזה גם סוד חבור משיח בן יוסף ומשיח בן דוד, לכן בן נר, בת איה, בגימטריא 720 המרמז על שם ע"ב שמיחד את משיח בן יוסף ומשיח בן דוד, כדבארנו במאמר 'קץ הגאולה'.

וכן "רצפה בת" בגימטריא ה'תשע"ב.

וְכֵן מְצִינּוּ שְׂבָחִינֵת אֱלֹהֵי שְׂמִינְחֵת קב"ה וְשְׂכִינְתֵיהָ קֶשֶׁר לְעוֹף הָאֵיָה שְׂמִסְמַל אֶת הַמְּלֶאכִים. כַּמּוּבָא בְּזֵהָר (תיקונים עג): **"נְתִיב לֹא יִדְעוּ עֵיט וְלֹא שְׂזַפְתּוּ עֵין אֵיָה", מֵהוּ "עֵין אֵיָה" אֵלוּ מְלֶאכִים שְׂאוּמְרִים אֵיָה מְקוּם כְּבוֹדוֹ לְהַעֲרִיצוֹ.** וּמְצִינּוּ קֶשֶׁר בֵּין רְצָפָה בֵּת אֵיָה גַם לְעוֹפוֹת הַשָּׁמַיִם, שְׂשֻׁמְרָה ז' חֲדָשִׁים תַּחַת כַּפֵּת הַשָּׁמַיִם עַל בְּנֵיהֶם הַהֲרוּגִים מֵעוֹף הַשָּׁמַיִם, כַּמּוּבָא בְּמִדְרָשׁ (במדב"ר ח, ד) **"וְלֹא נִתְּנָה עוֹף הַשָּׁמַיִם לְנוּחַ עֲלֵיהֶם"** בָּא וְרָאָה הַחֶסֶד שֶׁעָשְׂתָה רְצָפָה בֵּת אֵיָה עִמָּהֶם שֶׁהִיָּתָה שׂוֹמְרָם בַּיּוֹם מֵעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבְלִילָה מַחִית הַשָּׂדֶה ז' חֲדָשִׁים. וְכַשֵּׁם שֶׁאֵיָה הִיא עוֹף הַמְּסַמֵּל אֶת הַמְּלֶאכִים שֶׁהֵם חַיּוֹת אֵשׁ, כֵּן רְצָפָה פְּרוּשָׁה גְּחֻלַּת אֵשׁ שֶׁקְּשׁוּרָה לְמְלֶאכִים, כְּמוֹ שְׂכַתּוֹב (ישעי' ו, ו) **"וַיַּעַף אֵלַי אֶחָד מִן הַשָּׂרְפִים וַיְבַדֵּדוּ רְצָפָה בְּמִלְקָחִים לְקַח מֵעַל הַמַּזְבֵּחַ".** דְּרְצָפָה הִיא בְּחִינַת אֵשׁ הַמְּזוּגָת כְּמוֹ נֵר, וְזֶה סוּד עוֹף הָאֵיָה הַמְּסַמֵּל אֶת הַמְּלֶאכִים שֶׁהֵם חַיּוֹת אֵשׁ שְׂמַעוֹרָרִים אֶת הַיַּחֲוֹד הָעֲלִיּוֹן. וְכֵן אֱלֹהֵי ר"ת הַכְּתוּב הַמְּרַמֵּז עַל זְוֹג יְסוּד וּמַלְכוּת: (בראשית כט, לד) **"הַפַּעַם לָמָּה אֵישִׁי אֵלַי".** וְכֵן רְצָפָה מְרַמֵּזת בְּזוּג הָאֵשׁ שֶׁל יִצְחָק וְרַבְקָה, שֶׁשֵּׁם שְׂרָשׁ כָּל הַזְּוֹגִים כְּדַבְּאֲרָנוּ בְּמֵאמְרֵי סוּד הַחֲצִי'. (בראשית כד, סד) **"וַתֵּרָא אֶת יִצְחָק וַתִּפֹּל מֵעַל הַגְּמֵל".** וּבַהֲמַשְׁךְ כְּתוּב **"וַתִּקַּח הַצֵּעִיר וַתִּתְּכֶס".** וְצֵעִיר בְּגִימְטְרִיא נ"ר. וְהוּא מְסַמֵּל אֶת בְּנֵי הַמַּלְכוּת כְּמוֹ שְׂכַתּוֹב אֶצֶל תְּמָר (בראשית לח, יד) **"וַתִּכַּס בְּצֵעִיר וַתִּתְּעַלֶּף",** וְכֵן כְּתוּב (ישעי' סב, ג) **"וַצִּינִי מְלוּכָה בְּכַף אֶלְהֵיךְ".** וְכֵן מוּבָא בְּלִקוּטֵי תוֹרָה לְהָאֲרִיז"ל (שופטים רסה) שֶׁשְׂרָשׁ אֲבָנֵי בְּפָסוּק (בראשית ד, ט) **"אֵי הֶבֶל אַחִיךְ".** וְרוֹאִים שֶׁאֲבָנֵי קֶשֶׁר לְבַחֲינַת אֱלֹהֵי.

המעונינים להצטרף לשיעורים בספר סוד החשמל מידי ערב בשכונת גבעת שאול בירושלים יתאמו בטל: 026537343

הושלמה בס"ד סדרת שיעורי הוידאו במאמר הגאולה בתשע"ב 24 שיעורים ניתן להעלות בקישור

<http://www.youtube.com/playlist?list=PL768C2EA3BC5678C6>

קישור למאמר הגאולה המלא והמעודכן מעומד מחדש בשנת תשע"ג.

<https://docs.google.com/open?id=0B-ynlIIXzn7XTHk5UINNUepYNjg>

יצאו לאור לארכיון כולל בלבד שיעורי וידאו המראים את סדור הרשי"ש על המסך ומסבירים את הכוונות של כל מעגל השנה. פרטים בטל 026537343

הוקם בס"ד ארכיון לעלוניו ומאמרים שפורסמו. כולל מאות שיעורי אודיו בספר סוד החשמל ובספר הזהר שעדין לא פורסמו. כמו כן ניתן להוריד אוסף מאמרים בענין הגאולה בתשע"ב ועוד. קישור לארכיון:

<https://docs.google.com/folder/d/0B5g5K6Iej11iT3Z0M2NOVnJZX3c/edit>

נודה מאד לכל מי שישלח הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים

ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד בטל: 0573109982.

או במייל fish@neto.net.il ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.